

« — Да, господине; едно страшно злополучие, и не сжмь азъ само. Богъ да ви опази, господине! Богъ да ви опази!»

И си отиде бързишкомъ.

Сега като заминувахъ, покрай туй сжщото мѣсто, невъзможно ми бѣше да не си припомнѣхъ думитѣ на просякътъ: и още, че на този малъкъ мегданъ на другата година бѣхъ ме исправили да чоюхъ да ми четжтъ сентенцията за смъртъ и опрощеньето на това наказанье съсъ петнадесетъ-годишно *карчере дуго* (окови, кюрекъ)!

Да имахъ нѣкоя наклоность къмъ сжевѣрието, щѣхъ да си забъркамъ въображеньето отъ тоя просякъ, който ми обаждаше съсъ енергически думи, че това мѣсто не е друго освѣнъ *злочесто мѣсто*. Това го поменувамъ само като едно чюдно приближаванье.

Влѣзохми въ палатътъ; графъ Б. . . . говори съсъ сждниците; сѣтнѣ ме прѣдаде на ржцѣтъ на вардачатъ, и, като ми казуваше сбогомъ, пригърнж ме умилно.

Вървѣхъ подиръ вардачатъ мълчишката. Като прѣмнижхми много коридори и много сали, достигнжхми до една тѣсна сълба, която ни заведе подъ *пломбитъ* (куршумитѣ), прочютитѣ тъмници на държавата, отъ венециянската република на самъ.

Тамъ, вардачатъ ми записа името на тѣтерятъ си, сѣтнѣ ме заключи въ стаята, която ми бѣше отредена. *Пломби* наричатъ горнята страна на палатътъ на догътъ, която е цѣла покрита съсъ куршномъ (пломбъ).

Стаята ми имаше единъ голѣмъ прозорець, въоруженъ съсъ дебелы желѣзны прѣчки, и гледаше на